

Udělal jsem krok, i když se mi podlamovala kolena. Třpytivá světla shora ozařovala cestu k němu, ale pokud by to bylo nutné, našla bych ho i ve tmě. Tlukot jeho srdce zněl úplně stejně jako tlukot mého.

Jeho úsměv se rozšířil.

Větší povzbuzení jsem nepotřebovala. Vykročila jsem k němu a šaty za mnou splývaly jako řeka ze šarlatového hedvábí. Narovnal se a chytil mě za pas, zatímco já jsem ho objala kolem krku a přitiskla jsem mu obličej k hrudi, abych se opájela vůní oceánu a spáleného listí.

Všichni se na nás dívali, ale na tom nezáleželo. Byli jsme ve svém vlastním světě, kde bylo podstatné jen to, co jsme chtěli – a po čem jsme tak dlouho toužili.

Zatočil se mnou a hlubokým hlasem se zasmál. Moje nohy se vznášely nad tanečním parketem. „Jsi tak troufálá,“ broukl.

Místo odpovědi jsem se usmála – věděla jsem, že tuhle stránku mé osobnosti potají zbožňuje.

Postavil mě na nohy, sevřel mou ruku ve své a druhou mi položil na křížovou oblast zad. Když opět promluvil, jeho hlas zněl jako tichý, smyslný šepot. „Vypadáš nádherně, Alex.“

Srdce se mi nadmulo pýchou. „Miluju tě, Aidene.“

Políbil mě na temeno a začali jsme kroužit v opojných otočkách. Ostatní páry se k nám pomalu přidaly a já jsem pod maskami viděla jejich široké úsměvy a zvláštní oči – celé bílé, bez duhovek. Probudilo se ve mně znepokojení. Ty oči... Věděla jsem, co znamenají. Přiblížili jsme se k rohu sálu. Ze tmy jsem slyšela tiché výkřiky.

Nahlédla jsem do stinného kouta. „Aidene...?“

„Psst.“ Jeho dlaň mi přešla po zádech a zastavila se na mojí šíji. „Miluješ mě?“

Zahleděli jsme se jeden druhému do očí. „Ano. Ano. Miluju tě víc než všechno na světě.“

Aidenův úsměv povadl. „Miluješ mě víc než jeho?“

Jeho objetí ochablo a já jsem znehybněla. „Víc než koho?“

„Jeho,“ zopakoval Aiden. „Miluješ mě víc než jeho?“

Podívala jsem se za něj do tmy. Stál tam nějaký muž, zády k nám. Tiskl se k jakési ženě a líbal ji na hrdlo.

„Miluješ mě víc než jeho?“

„Koho?“ Pokusila jsem se k němu přitisknout víc, ale zadržel mě. V břiše mi vykvetla nejistota. V jeho stříbřitých očích jsem teď četla zklamání. „Co se děje, Aidene?“

„Nemiluješ mě.“ Spustil ruce a ustoupil. „Ne, když jsi s ním, když sis vybrala jeho.“

Muž u stěny se otočil a podíval se na nás. Seth se usmál. Jeho pohled nabízel svět plný temných příslibů. Příslibů, s nimiž jsem souhlasila a které jsem si zvolila.

„Nemiluješ mě,“ pronesl Aiden znovu a začal ustupovat do stínů. „Nemůžeš. Nikdy jsi nemohla.“

Vztáhla jsem za ním ruce. „Ale...“

Bylo příliš pozdě. Zakryly ho tančící páry a já se ztratila v moři slavnostních šatů a šeptaných slov. Pokoušela jsem se mezi nimi prodrat, ale marně, nedokázala jsem najít jednoho ani druhého. Někdo do mě strčil a já jsem klesla na kolena. Červené hedvábí se roztrhlo. Zavolala jsem Aiden a potom i Setha, ale nikdo z nich mě neslyšel. Byla jsem ztracená, vzhlížela jsem k obličejům schovaným za maskami, zírala jsem na ty podivné oči. *Ty oči znám.*

Tak vypadají oči bohů.

S trhnutím jsem se probudila a posadila jsem se na posteli. Tělo mi pokrývala tenká vrstva potu a srdce mi pořád bušilo tak, jako by se snažilo osvobodit z hrudního koše. Uběhlo několik vteřin, než se moje oči přizpůsobily temnotě a já jsem poznala holé stěny svého pokoje.

„Co to sakra bylo?“ Přešla jsem si hřbetem ruky po vlhkém a tepším čele a pevně jsem zavřela slzící oči.

„Hmm?“ zamumlal Seth z polospánku.

Místo odpovědi jsem kýchlá, jednou a pak ještě dvakrát.

„To je sexy.“ Poslepu sáhl pro krabici s papírovými kapesníčky. „Nemůžu uvěřit, že jsi pořád nemocná. Tumáš.“